

отива на поклоненіе въ Ерѣсалимъ. Ксено-
 фонтовъ слѣга го позна, че той е неговъ
 дрѣгаръ, и единъ отъ оныхъ, кои-то вѣхъ
 отишли съ Господари-тѣ си Іована и Арка-
 діа. — Наистиннъ азъ съмъ, кажа и самъ си
 инокатъ. — За Бога окади ми, рече слѣга-та,
 що бы да съ покалѣгеришь ты, и дѣ съ
 наши-тѣ господарскы сынове? азъ съмъ
 пратенъ да ги търсѣхъ: питахъ и распитвахъ,
 нъ нищо за тѣхъ не можехъ да разберѣхъ.
 Тогавъ инокъ-тъ си въздѣхна и, съ просъл-
 зены очи, мѣ исприкажа слѣчкѣ-тъ, какъ
 Іованъ и Аркадій съ ѹдавени и пр. слѣга-та,
 нажаленъ, захвана да ги оплаква, и не зна-
 аше сега накарѣ да отиде; той okayваше и
 родители-тѣ имъ дѣмажщицъ: какъ щѣ да
 окарѣхъ, че тѣхъни-тѣ сынове съ ѹдавили въ
 море-то! не ли той часъ, като чюжѣтъ, отъ
 голѣмѣ-тъ си сѣрдечнъ жалость ще па-
 днѣтъ на земѣ-тъ примрѣли? не! Подо-
 врѣ азъ да съ не върнѣ, а не да имъ за-
 несѣ такова зло извѣстіе. Тѣй плачаше
 слѣга-та, и не щѣше да съ върне при Го-
 сподарѣ си Ксенофонта. Нъ отсѣктнѣ, съ-
 вѣтванъ отъ дрѣгы, отиде и, слѣдъ много